

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. L. H.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
trvale bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2025, č. j. CPR-38233-8/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2025, č. j. CPR-38233-8/ČJ-2025-930310-V230, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 13. 10. 2025, č. j. KRPU-159036-19/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též jen „EU“) a smluvních států, v délce 6 měsíců s tím, že v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počátek doby stanovuje od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z členských států EU a smluvních států. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s tím, že žalobce pobýval na území České republiky pouze 8 dní, a poté si dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín jednání na cizinecké policii a plně spolupracoval se správními orgány. Proto je dle názoru žalobce uložení správního vyhoštění zcela nepřiměřené. Dále žalobce uvedl, že má v domovském státě velké dluhy, které nebude schopen splácet a dostal by se tam do existenčních problémů.
4. Dále žalobce namítal, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce trval na tom, že správní orgány nerespektovaly, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem a nikoli správním uvážením. Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Žalobce trval na tom, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky nepáchal žádnou trestnou činnost a pouze zde nelegálně pobýval pouhých 8 dní a následně svou situaci řešil dobrovolně a maximálně spolupracoval se správním orgánem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná trvala na tom, že správní orgán prvního stupně i žalovaná postupovaly při zjišťování skutkového stavu věci v souladu s § 3 a 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalovaná považovala vyhoštění žalobce za zákonné a přiměřené, neboť žalobce se na území České republiky zdržoval bez oprávnění, nebyl zjištěn závažný osobní nebo humanitární důvod, který by odůvodňoval upuštění od vyhoštění a žalobce porušil pravidla pobytového režimu. Žalovaná zdůraznila, že správní orgány postupovaly v daném případě individuálně, přihlédly ke všem relevantním okolnostem a zohlednily rovněž absenci jakýchkoliv integračních nebo rodinných vazeb žalobce v České republice. To vše bylo zohledněno i v délce uloženého správního vyhoštění.
6. Dále žalovaná uvedla, že žalobcem uvedená judikatura na danou věc skutkově ani právně nedopadá, neboť v případech řešených těmito judikáty existovaly mimořádné okolnosti (např. dlouhodobý pobyt, rodinné vazby, integrace do společnosti), které v případě žalobce absentují. Žalovaná trvala na tom, že v případě žalobce došlo k individuálnímu posouzení

jeho situace a že uložení opatření ve formě správního vyhoštění je odůvodněné a přiměřené okolnostem případu.

7. Dle žalované je námitka, že žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do soukromého života žalobce, obecná. Žalobce dle žalované v průběhu správního řízení ani ve svém odvolání neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, která by dokládala nepřiměřenost rozhodnutí. Žalobce dle žalované žádné skutečnosti vztahující se k přiměřenosti správního vyhoštění v průběhu správního řízení neuvedl a žádné takové skutečnosti dle jejího názoru nevyplývají ani z podané žaloby.
8. Žalovaná trvala na tom, že v daném případě nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit a žalobou napadené rozhodnutí je zcela přiměřené.

Jednání soudu

9. Soud na žádost právního zástupce žalobce ve věci nařídil jednání. Žalovaná i právní zástupce žalobce se následně z jednání písemně omluvili. Jednání proběhlo bez jejich účasti, s čímž obě strany ve svých omluvách vyslovily souhlas.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se dne 28. 8. 2025 dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, kde proběhla pobytová kontrola. V cestovním pase žalobce bylo vylepeno již neplatné dlouhodobé vízum Srbska s platností do 25. 12. 2021 a vstupní razítko do Srbska ze dne 10. 7. 2021. Do protokolu dále žalobce vypověděl, že v roce 2021 přicestoval do Srbska za prací a 4 roky zde pracoval jako svářeč na stavbách. Dne 20. 8. 2025 přijel do České republiky autobusem z Rumunska, kde asi měsíc pracoval. Do Rumunska přicestoval asi před dvěma měsíci. Žalobce si byl celou dobu vědom, že v České republice pobývá neoprávněně. Žalobce uvedl, že na území České republiky nebo EU nemá žádné rodinné či jiné příbuzenské vazby, kromě bratrance. Ve Vietnamu má rodiče a mladší bratry. Jako jedinou překážku návratu žalobce uvedl dluhy, které má ve Vietnamu a které by neměl jak splácet.
12. K námitce žalobce, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s tím, že žalobce pobýval na území České republiky pouze 8 dní, a poté si dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín jednání na cizinecké policii a plně spolupracoval se správními orgány, uvádí soud následující. Žalovaná na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí odkázala na výpověď žalobce s tím, že z jeho výpovědi vyplývá, že již v době, kdy přicestoval do Rumunska, nesplňoval podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. Z výpovědi žalobce tedy Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalovaná dovodila, že žalobce sice pobýval na území České republiky neoprávněně 8 dní, ale na území schengenského prostoru pobýval neoprávněně po dobu delší než dva měsíce. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Z uvedené formulace žalovaná dovodila, že při splnění podmínek v uvedeném ustanovení, pokud nejsou shledány důvody k pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění, musí správní orgán správní vyhoštění neoprávněně pobývajícímu cizinci uložit. V případě žalobce správní orgány důvody pro neuložení správního vyhoštění neshledaly. Proto dovodily, že uložení správního vyhoštění bylo v daném případě uloženo v souladu se zákonem. Délka doby neoprávněného pobytu žalobce a jeho přístup k řešení situaci byly zohledněny v délce správního vyhoštění, které bylo žalobci uloženo v délce 6 měsíců, když právní úprava umožňuje uložit správní vyhoštění až na 5 let.

13. S ohledem na výše popsané zhodnocení dospěl soud k závěru, že žalovaná se otázkou zákonnosti a přiměřenosti uloženého opatření správního vyhoštění žalobce řádně a zcela přezkoumatelně vypořádala.
14. Žalovaná se zabývala i tvrzením žalobce ohledně existence jeho dluhů ve Vietnamu. S ohledem na závazná stanoviska ohledně možnosti vycestování dovodila, že v zemi původu žalobci nehrozí v případě jeho návratu do země původu nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy žádné trestní stíhání, utrpení, nelidské zacházení nebo mučení a že tvrzené ohrožení v souvislosti s dluhy je zjevně pouze účelové. I toto vypořádání považuje soud za zcela dostačující s přihlédnutím k tvrzením žalobce v průběhu správního řízení.
15. Dále žalobce namítal, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V § 174a zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
16. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí je ve vztahu k posouzení podmínek obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců výslovně uvedeno: *„Bylo zohledněno, že cizinec je mladý, dostavil se ke správnímu orgánu I. stupně neoprávněný pobyt řešit. Současně však bylo vzato v úvahu, že cizinec zde nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani s občanem EU, nevytvořil zde vlastní rodinu a jeho nejbližší rodinní příslušníci žijí ve Vietnamu. Cizinec navíc sám v protokolu uvedl, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí, pouze tam má dluhy.“* Současně ze žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že správní orgány braly

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

jednoznačně v potaz, že žalobce na území schengenského prostoru pobýval něco málo déle než 2 měsíce a na území České republiky pak 8 dní.

17. Žalovaná se tedy otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života řádně zabývala a vztáhla právní úpravu na konkrétní okolnosti týkající se přímo žalobce a aplikovala zcela přiměřeně právní úpravu na zjištěný skutkový stav. Skutečnost, že se žalovaná ve svém hodnocení výslovně nevyjádřila ke všem hlediskům příkladmo vyjmenovaným v § 174a zákona o pobytu cizinců nemůže mít vliv na zákonnost jeho postupu.
18. K argumentaci uvedené žalobce soud pro úplnost podotýká, že skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky pouze 8 dní, na kterou žalobce poukazoval v souvislosti s posouzením této otázky, je z hlediska posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jednoznačně okolnost, která dokládá, že žalobce je na území České republiky tak krátkou dobu, že se minimalizuje možnost zásahu do jeho osobního a rodinného života v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním.
19. Pro úplnost soud podotýká, že závěry obsažené v rozsudcích, na které odkazoval ve své žalobě, nebyly s ohledem na odlišnost skutkového stavu jednotlivých případů přiléhavé pro použití v předmětném případě.
20. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Ústí nad Labem 2. března 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.